

— Их, какъв си! — укори го тя с тих и крътък глас. — Татко се е ядосал, но то ще му мине... На тебе ти трябва среда...

— На мене ми трябва свобода! — прекъсна я той грубо.

И може би, за да го запознае с тази среда, Лира го замоли да посвири пред нейни връстници, все синове и дъщери на знатни придворни люде. Тя му обещавахе най-скъпи подаръци, но той за нищо не се съгласяваше. Затворен в голямата стая, в която събра всички дреболии, които всекиминутно му трябвах, Орфей лежеше в леглото, дълбоко замислен, или седеше на прозореца и гледаше с тъга синьото море. Закусваше рядко, обядваше малко, вечеряше на сила. Обикновено, прислужниците дигаха софрата непокътната. Вечерите за него бяха най-тежки и мъчителни. Денят беше си отишъл напразно, от Кир нямаше никаква вест — с каква вяра и с каква надежда да посреща нощта? Така Орфей отслабна, скулите му се изстриха, очите му хлътнаха в сянката на широки тъмни кръгове. В тихите коридори не се чуваха нито стъпките му, нито песните му. Заглъхна малката гласовита свирка, рибарите не се трупаха вече в морето пред двореца за да го слушат.

Мар гледаше своя пленник и сърцето му се късаше от мъка. Като че в този скъп затвор гаснеше не някакво незнайно момче от далечните пусти планини, а неговият собствен внук. „Ще загине! Ще загине!“ повтаряше си той тъжно. „И защо“?

Лира идеше всеки ден, но Орфей не ѝ се обаждаше. „Нека подивее още малко!“ заканваше се тя в себе си. „Аз ще го вразумя и превъзпитам!“...